

Original title: Le fiabe più belle
Illustrations by Tony Wolf, Piero Cattaneo, Severino Baraldi
Texts by Peter Holeinone

© 2018 Giunti Editore S.p.A., Milano-Firenze
Dami International, a brand of Giunti Publishing Group
www.giunti.it

Приказки
Том 1
© Издателство „Фют“, 2020
Илюстрации Тони Улф, Пиеро Катанео, Северино Баралди
Текст на Питър Олейноне
Превод Екатерина Иванова

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

Печатница „Мултипринт“

ISBN 978-619-199-591-2

www.fiut.bg

Приказки

Том 1

Издателство „Фют“

Съдържание

Малката русалка 6
Палечка 18
Грозното патенце 26
Храбрият оловен войник 32
Новите дрехи на краля 41
Принцесата и граховото зърно 46
Вълшебното огниво 48
Снежната кралица 54
Пинокио 61
Лисицата и гроздето 86
Конят и магарето 88
Заекът и костенурката 90
Събранието на мишките 92
Ракът и чаплата 94
Градският мишок и полският мишок 96
Лъвът отива на война 100
Лисицата и гарванът 102
Щурецът и мравката 104
Магарето, което си мислело, че е много умно. 106
Вълкът и агнето 108
Суетната врана 110
Вироглавите козлета 113
Горделивият елен 114

Волът и жабата 116
Лъвът и мишлето 118
Лисицата, змията и селянинът 120
Лакомото куче 125
Лисицата и щъркелът 126
Петелът, котаракът и мишлето 128
Лъвът и мушицата 130
Животните и чумата 132
Хензел и Гретел 134
Снежанка и седемте джуджета 144
Трите прасенца 154
Румпелщилихен 160
Вълкът и седемте козлета 168
Работливите джуджета 174
Приключенията на Дребосъчко 176
Златната гъска 180
Заекът и таралежът 184
Бременските музиканти 188
Седемте гарвана 192
Златната рибка 202
Свирачът от Хамелин 208
Златокоска 214
Джак и бобените зърна 220
Гъливер 230

Малката русалка

Преди много, много време дълбоко на морското дъно се издигал великолепен дворец от разноцветни корали. В него живеел морският цар заедно със своите шест дъщери – малките морски русалки. Всички русалки били хубавици, но най-малката била най-хубава. Косата ѝ блестяла като злато, кожата ѝ била нежна и прозрачна като розов листец, а очите ѝ били сини като дълбокото море.

Малката русалка имала най-прекрасния глас в цялото подводно царство. Щом запеела, всички морски обитатели я слушали като омагьосани. Тя била щастлива в бащиния дворец, но обичала да слуша приказки за света над водата.

– Как искам да отида горе, при хората, да видя слънцето и небето, да вдъхна мириса на цветята! – мечтаела русалката.

– Сега не може. Още си малка – обяснявал баща ѝ. – Ще получиш позволение да излезеш на морската повърхност, когато навършиш петнайсет години.

Времето минавало бавно, но най-сетне дългоочакваният ден настъпил.

– Ето, виждаш ли, и ти порасна – рекъл морският цар. – Вече може да се качиш горе, да вдишаш от свежия въздух и да зърнеш небето. Можеш да плуваш, където си искаш. Ала не забравяй, че онзи свят не е нашият. Ние сме деца на морето и не сме като хората. Послушай ме, не приближавай до тях. Те ще ти донесат само нещастие.

Малката русалка едва изчакала последните думи на баща си и се стрелнала нагоре. Когато подала глава над водата, слънцето залязвало в пурпур и позлата, а в нежнорозовия въздух мигала вечерницата.

Наблизо русалката съгледала голям кораб, украсен с цветни фенери. На кораба празнували рождения ден на красив принц.

Носели се смях и музика, а щом се стъмнило още, блеснали фойерверки. На русалката ѝ се сторило, че всички звезди от небето са паднали във водата.

– Колко е хубаво! – смаяла се тя. – А принцът е толкова красив!

Времето минавало, станало късно, а малката русалка продължавала да се люлее върху вълните и не можела да откъсне очи от кораба и от красивия принц.

Но ето, че неочаквано духнал вятър, по небето плъзнали черни облаци и закрили звездите. Блеснали мълнии, затрещели гръмотевици. Разразила се страшна буря.

Корабът се разлюлял като черупка, мачтата му се пречупила и той се преобърнал. Принцът не можел да плува, почнал да потъва и загубил съзнание.

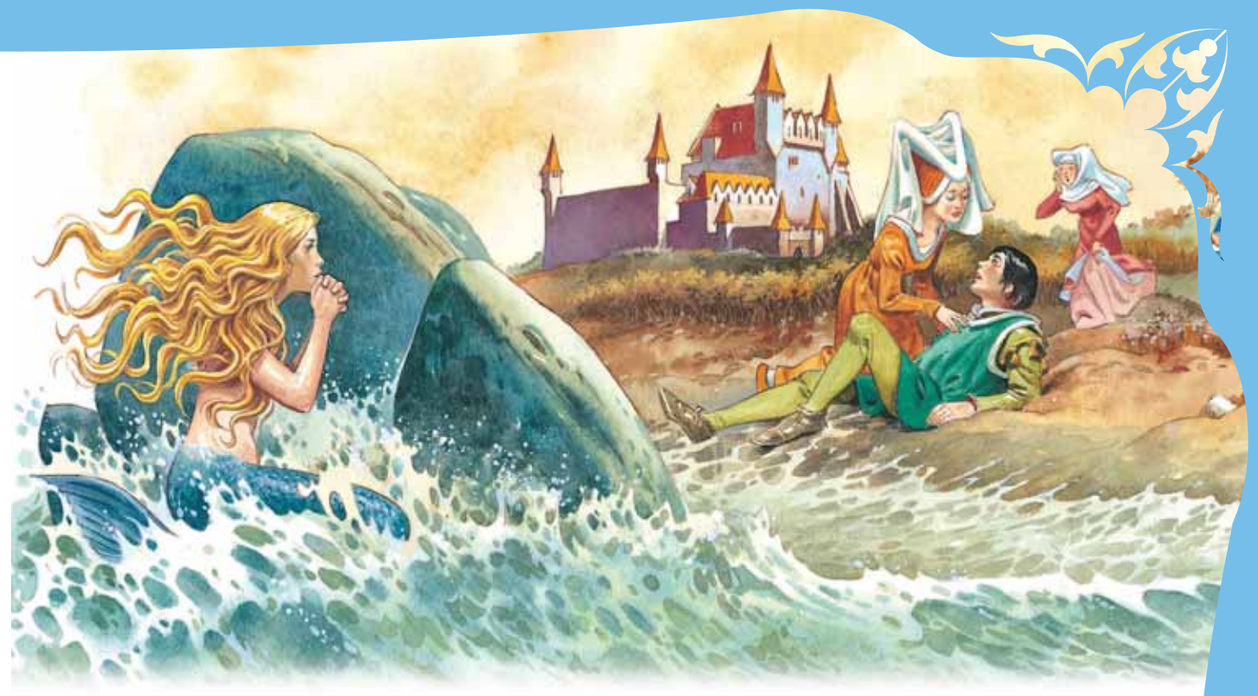

– Ще се удави! – уплашила се русалката, доплувала до него, взела го на ръце и със сетни сили го изнесла на брега.

Бурята вилняла цяла нощ, но с първите лъчи на слънцето утихнала и морето се успокоило. Тогава русалката неочаквано чула човешки гласове. Уплашила се, оставила принца на пясъка и се скрила зад една скала до брега, за да види какво ще стане.

На брега дошла на разходка красива принцеса. По време на нощната буря тя и свитата ѝ се били приютили в близкия манастир. Когато видяла принца, принцесата първо се уплашила, но после извикала помощ.

Дошли хора, след малко принцът отворил очи. От своето скривалище зад скалата малката русалка видяла как нейният принц се усмихва на принцесата. Без да откъсва очи от нея, той промълвил:

– Благодаря. Благодаря, че ми спаси живота!

Горката русалка! Тя се натъжила много и се върнала на морското дъно.

Трите прасенца

Живели някога три братчета прасенца. Щом поотраснали, решили да тръгнат на пътешествие по света, и един хубав ден напуснали родния си дом.

Цяло лято бродили из гори и поля, веселили се с нови приятели, но когато наближила есента и завалели първите дъждове, животните изоставили игрите и веселбите и започнали да се готвят за зимата. Едва тогава трите прасенца се сетили, че нямат покрив над главите си и че час по-скоро трябва си направят къща. Събрали се, умували, мъдрували, ала всяко прасенце си знаело своето и не искало да слуша другите. Накрая решили – всяко ще си направи отделна къща. Най-мързеливото прасенце решило да си построи къща от слама. Намерило слама, цял ден работило и до вечерта сламената къщичка била готова. Второто прасенце не било чак толкова мързеливо. Намерило дървени греди, два дни ковало и вечерта на втория ден дървената къщичка била готова. Ала третото прасенце не харесало нито къщичката от слама, нито къщичката от дърво.

– Къщата трябва да бъде хем хубава, хем здрава, да пази от студ и от дъжд, и особено от лошия вълк. Аз ще си направя много здрава къща от тухли.

Третото прасенце работило цяла седмица от сутрин до вечер. Братята му често го навестявали, гледали го как зида и му се присмивали.

– Брей, много си работлив! – кискали се те. – Хайде, поспри се. Не се престаравай толкова, ела да поиграем!

Ала третото прасенце не спирало.

– Първо ще довърша къщата, после може и да играя – повтаряло упорито то. – Къщата трябва да е готова, преди да се е случило нещо лошо.

И бедата не закъсняла. Един ден работливото прасенце открило в околността големи вълчи стъпки и предупредило братята си. Прасенцата се изплашили и се изпокрили по къщичките си.

Не минало много време, злият вълк пристигнал и се вторачил свирепо в сламената къщичка. Лигите му потекли от глад.

Румпелщилцхен

Живял някога един мелничар с хубава дъщеря. По-голям самохвалко от него нямало в цялото кралство. Хвалбите му край нямали: той имал най-добрата мелница, къщата му била най-чиста, брашното – най-бяло.

Веднъж по тези места дошъл кралят на лов и минал край мелницата. Мелничарят самохвалко веднага захванал:

– Ваше Величество, да ви представя дъщеря си. Тя е най-хубава в цялото кралство. Нали?

Кралят нищо не казал.

– И не само, че е най-хубавата, ами е и най-работната, и най-умната. За всичко я бива! – не спирал бащата.

Кралят пак нищо не казал. Мелничарят дотолкова се забравил, че ни в клин, ни в ръкав изтърсил:

– Толкова е чевръста, че може да преде злато от слама.

– Щом е така, доведи я утре в двореца да видя вярно ли е! – рекъл кралят, който много обичал златото.

На другия ден отвели дъщерята на мелничаря при краля. Той я завел в една стая, пълна със слама, заповядал да донесат чекрък и рекъл:

– Залавяй се за работа! Ако до утре сутринта не изпредеш злато от тази слама, ще умреш!

Заключили вратата и горкото момиче останало само̀. Седнало на пода и заплакало.

– Ох, татко, татко! Каква беда ми докара! Откъде ти хрумна такава небивалица! Какво ще правя сега?

Изневиделица пред нещастното момиче застанало дребно човече с червени дрехи и дълга бяла брада.

– Ако вместо теб изпреда от тази слама злато, ти какво ще ми дадеш в замяна? – попитало човечето.

– Ще ти дам ето този медальон – изхлипала девойката. – Той е най-ценното, което имам.

Човечето харесало медальона, приспало момичето и се заело за работа. Чъър-чъър! – бръмчал чекръкът в ръцете му и скоро всичката слама се превърнало в злато, а необикновеното човече изчезнало.

Сутринта кралят дошъл да види какво става и ахнал: пред очите му греели като слънце шест големи макари със златен конец.

Джак и бобените зърна

Имало едно време една бедна вдовица. Двамата със сина ѝ Джак живеели в малка схлупена къщурка. Имали си само една кротка кравичка, която им давала вкусно млечице. Но минало време, кравата остаряла, млякото ѝ секнало и майката пратила Джак да я продаде.

По пътя към пазара момчето срещнало един чудат старец.

– Дай ми кравата, момче! – рекъл непознатият. – В замяна аз ще ти дам бобени зърна. Само пет са, но са вълшебни.

Джак приел, но като се върнал вкъщи, майка му се хванала за главата.

– Какво си направил, глупчо! Парите от кравата ни трябваха, за да си купим теленце! – нареждала горката жена и така се ядосала, че грабнала бобените зърна и ги изхвърлила през прозореца.

После пратила сина си да си легне, без да вечеря. Джак не могъл да затвори очи от глад и още щом се съмнало, излязъл на двора. И що да види – през нощта от бобените зърна поникнало гигантско растение, чийто връх се губел някъде из облаците.

– Значи старецът не ме е излъгал. Бобчетата наистина са вълшебни! – зарадвал се Джак и какъвто си бил любопитен, се покатерил по гигантското стъбло, за да види къде ще го отведе.

